

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **K. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 września 2016 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 lipca 2016 r., sygn. akt IV WKK

(...) w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu zawitego do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S.

wydanego w dniu 23 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka (...),

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego D. R. Ł. Kancelaria Radcy Prawnego w S. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie środka odwoławczego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w S. odmówił obrońcy skazanego przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku wydanego w postępowaniu odwoławczym przez Sąd Okręgowy w S. w dniu 23 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka (...).

Zażalenie na to postanowienie złożyła obrońca skazanego zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 167 k.p.k. poprzez brak przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodów zawnioskowanych przez skazanego w piśmie z dnia 31 maja 2016 r.;
2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 167 k.p.k. w związku z art. 170 § 3 k.p.k. poprzez brak przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodów zawnioskowanych przez skazanego w piśmie z dnia 31 maja 2016 r. i jednocześnie poprzez brak oddalenia zawnioskowanych dowodów, a co za tym idzie pozostawienie wskazanych wniosków dowodowych bez rozpoznania.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez przywrócenie skazanemu K.K. terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku z dnia 23 marca 2016 r. Sądu Okręgowego w S. wydanego w sprawie o sygn. akt IV Ka (...) utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 sierpnia 2015 r. wydany w sprawie o sygn. akt II K (...), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego okazało się bezzasadne, albowiem autorka zażalenia nie zaprezentowała żadnych argumentów, które podważałyby stanowisko Sądu Okręgowego w S.

Trafnie podkreślono w zaskarżonym postanowieniu, że przesłanką przywrócenia terminu zawitego jest niezależna od strony przyczyna uniemożliwiająca zachowanie tego terminu (arg. ex art. 126 § 1 k.p.k.). W realiach tej sprawy, powyższego kryterium w sposób oczywisty nie spełnia powołanie się, że wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego został nadany w administracji Aresztu Śledczego w S. w dniu 30 marca 2016 r., a nie jak wynika to z daty wskazanej na kopercie w dniu 31 marca 2016 r. Wbrew stanowisku skarżącego kwestia ta została przez Sąd Okręgowy rzetelnie sprawdzona, a twierdzenia skazanego zweryfikowano w oparciu o informację przekazaną przez Zastępcę Dyrektora Aresztu Śledczego w S. Z pisma, które wpłynęło do Sądu Okręgowego w dniu 15 lipca 2016 r. jednoznacznie wynika,

że korespondencja adresowana przez skazanego do Sądu Rejonowego w G. została zarejestrowana w dzienniku korespondencyjnym pod nr [...] w dniu 31 marca 2016 r. Jednocześnie odpowiadając na zapytanie Sądu Dyrektor Aresztu Śledczego wskazał, że w sprawach postępowania z korespondencją urzędową zastosowanie znajdują przepisy kodeksu karnego wykonawczego, a także rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno – porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. 2003, nr 152, poz. 1493). Informacja ta, a także jednoznaczna treść przepisów znajdujących zastosowanie w sprawach postępowania z korespondencją urzędową osób przebywających w warunkach izolacji więziennej nie dawały podstaw, aby przyjąć, że korespondencja ta została nadana w dniu 30 marca 2016 r., jak wskazywał skazany i jego obrońca.

W zażaleniu sporządzonym przez obrońcę nie znalazły się obecnie żadne argumenty podważające wyżej przedstawione stanowisko. Skarżąca, powołując się na obrazę art. 167 k.p.k., wskazała, że wbrew obowiązкови Sąd Okręgowy nie rozpoznał wniosku dowodowego z dnia 31 maja 2016 r., w którym domagała się zwrócenia do Aresztu Śledczego w S. o nadesłanie informacji, który z funkcjonariuszy tej jednostki był obecny podczas apelu porannego dla skazanych w dniach 28-31 marca 2016 r. i powołanie tej osoby na świadka na okoliczność ustalenia procedury oraz terminów składania pism procesowych osadzonych do administracji aresztu śledczego przez funkcjonariuszy służby więziennej celem ich dalszego wysyłania do adresatów (k. 14 akt WKK (...)).

Analiza akt przedmiotowej sprawy dowodzi jednak, że wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Okręgowy zwrócił się o wyjaśnienie wskazanych w piśmie z dnia 31 maja 2016 r. okoliczności, czego dowodem jest odpowiedź Dyrektora Aresztu Śledczego z dnia 12 lipca 2016 r. (k. 19 akt WKK (...)). W piśmie tym wyraźnie natomiast wskazano, że rejestracji korespondencji dokonano w dniu 31 marca 2016 r., stosownie do reguł obowiązujących na mocy kodeksu karnego wykonawczego, a konkretnie art. 105 § 7 k.k.w. oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno – porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności. Jednocześnie skazany nie przedstawił chociażby pisemnego potwierdzenia przesłania korespondencji, która

uprawdopodobniłaby jego twierdzenie, że wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego został przez niego nadany z aresztu w dniu 30 marca 2016 r.

W kontekście uprawdopodobnienia okoliczności „od strony niezależnych” w rozumieniu przepisu art. 126 § 1 k.p.k., nie ma zupełnie znaczenia kto personalnie (z imienia i nazwiska) odbierał korespondencję od skazanego, skoro jak wskazano stosuje się odpowiednie regulacje wykonawcze w tym zakresie, które nakładają na administrację zakładów karnych obowiązek dokumentowania czynności przesyłania do sądu pism procesowych osadzonych.

W tej sytuacji nie można podzielić poglądu, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem art. 167 k.p.k. w związku z art. 170 § 3 k.p.k.

Nie było natomiast obowiązkiem sądu odwoławczego ustalanie z urzędu powodów, dla których strona uchybiła terminowi do dokonania określonej czynności, bowiem to ona powinna wystąpienie takich okoliczności wykazać. Skuteczne nie może też okazać się hipotetyczne wskazywanie przez obrońcę okoliczności, które mogły ewentualnie zaistnieć, lecz wymagane jest od niego, aby powołał się na okoliczności, które rzeczywiście zaistniały i jednocześnie uniemożliwiły złożenie wniosku w ustawowym terminie.

Powyższe powoduje, że tak sformułowane zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 22⁵ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016, poz. 233) oraz § 17 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. 2015, poz. 1805) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sad Najwyższy orzekł, jak na wstępie, zasadzając na rzecz obrońcy wynagrodzenie z tytułu wniesionego środka odwoławczego.